

Přichází

Vánoce začínají narozením Krista

RT 34Hz

RS

x7.8

2D

73%

43 T

HRes

*Vděčnost je vlastnost,
díky níž se vracíme zpět do ráje,
neboť vyvolává radost.*

*Radost přináší lásku a ta s sebou nese
laskavost, dobrotu, věrnost,
pokoj, trpělivost, tichost,
sebeovládání, moudrost, rozumnost,
sílu a statečnost – vlastnosti,
které máme v těch chvílích,
kdy v naší mysli působí Duch Boží.*

Text a foto: Eva Fialová

Reklama na Boha?

Toužíme světu říct o Boží lásce i Jeho daru (Jan 3,16). Reklama je formou, co svět ještě dokáže vstřebat. „Přichází“ byla reklamní kampaň v Londýně, která si kladla za cíl připomenout Krista. (Odtud máme svolení k používání fotografie na titulní straně a sdělíme ji s vámi, nabízíme k další diskusi). Misie je touha oslovit a proto „jdeme do celé republiky (světa).“

Držíte-li vytištěný Zpravodaj, přijměte naše poděkování za vytrvalou modlitební i finanční podporu společ-

ného misijního úsilí v roce 2020. Vážíme si toho, že si na rozdíl od mnohých lidí uvědomujete, že dobré věci se samy neudrží, natož aby samy od sebe rostly. Proto vám s poděkováním posíláme překvapení (z)ručně vyrobené firmou Jordis, která těmito mlsy vyhrává mezinárodní medaile za kvalitu. Naše druhá pozornost je bezplatná MP3 nám vzácné knihy a poslední poděkování je misijní letáček, který od nás dostáváte zdarma.

Jsmo za vás Bohu vděční!

Jaroslav Bajer

PROSÍME O MODLITBY ZA KŘESŤANY V ČÍNĚ.

CHINAaid 对华援助协会

Bližší info na www.chinaaid.org

JSEM ZDE PRO VÁS, ABYCH VYŘÍDIL VAŠE OBJEDNÁVKY.

PŘÁL BYCH SI, ABY SE K VÁM VŽDY DOSTALY

V POŘÁDKU A VČAS. PODÍLÍM SE TAKÉ NA GRAFICKÉ

PŘÍPRAVĚ NĚKTERÝCH LETÁKŮ, PODKLADŮ PRO WEB,

NABÍDKOVÝCH LISTŮ NEBO ZPRAVODAJE. ZE VŠEHO

NEJVÍC SI PŘEJI, ABY PRÁCE BRNĚNSKÉ TISKOVÉ

MISIE PŘÍSPĚLA K ŠÍŘENÍ EVANGELIA – DOBRÉ ZPRÁVY

O BOŽÍ LÁSCĚ KE KAŽDÉMU ČLOVĚKU.

TOMÁŠ URBAN

Dnes bychom vám rádi představili předsedu Správní rady Brněnské tiskové misie, **Doc. MUDr. Pavla Smilka, PhD.** Všechny úkoly spojené s touto funkcí plní již řadu let sto-procentně, za což jsme mu velice vděční. Obdivujeme to, že to zvládá i při své enormní vytiženosti. Výuka a zkoušení mediků, přednášky z oboru ORL doma i v zahraničí, autorství mnoho odborných publikací a studií, náročné dny při složitých operacích. Přitom se významně angažuje v církvi, je výraznou postavou Sdružení křesťanských zdravotníků. Pravidelně slouží výkladem Bible, jeho kázání mají vždy mimořádný ohlas. S manželkou Lydií mají dvě děti, šest vnoučat. Položili jsme mu několik otázek:

Kdy a jak ses začal angažovat v BTM? Odkdy jsi předsedou Správní rady?

Všechno to začalo v roce 1991. Tehdy jsme s rodinou byli pozváni do Švýcarska brněnským Němcem Woldemarem Fuksem, který byl společně s českou manželkou Hedou po 2. světové válce jako voják Wehrmachtu vyhnán do Německa. Přesto nikdy nepřestal milovat nás, Čechy, a zvláště Brno. Byl znovuzrozeným křesťanem. Tam ve Švýcarsku jsme se setkali se skupinou německých evangelikálních křesťanů, z nichž někteří spolupracovali s misíí v Marburgu. Ti pak předali kontakt na mě vedení MBM (marburgské misie). Za delší dobu po návratu domů nás vyrušil telefonát z Německa, tážající se na naši připravenost založit Brněnskou tiskovou misii podle německého vzoru. Po kladné odpovědi potom v roce 1992 následovala návštěva bratra Wilfrieda Davina a sestry Karin Böhm z Marburgu a první setkání iniciátorů a podporovatelů – „Bratrské rady“ BTM. Důležitou roli zde hrál bratr Josef Sečka a také bratr Petr Kolek, který se pak stal prvním ředitelem BTM. Od počátku jsem se podílel na práci Bratrské rady BTM a zakladatele misie bratra Josefa Sečku. V roce 2000 jsem se stal předsedou této rady. Podílel jsem se na tvorbě

některých misijních textů, šíření letáků, některých strategických rozhodnutí a také na finanční podpoře.

Jak bys zhodnotil službu BTM v uplynulých 28 letech?

BTM se inspirovala misíí Marburger Blätter Mission (MBM, dřívější název pro Marburger Medien) a také jí byla dlouhou dobu finanční podporována. Zaplnila mezery na českém křesťanském „trhu“. Do té doby zde kvalitní misijní texty prakticky chyběly. BTM vydala několik milionů letáků a získala poměrně početnou síť odběratelů misijních textů a zároveň podporovatelů. BTM podporovala i některé sociální projekty, např. při povodních v roce 1997 v obci Bochoř. BTM vydala také některé kvalitní knižní tituly. BTM se podařilo aplikovat a rozvinout marburgskou misijní koncepci v české společnosti a postupně se osamostatnit. Myslím, že BTM významně přispěla jako „servis“ církvím do portfolia misijních aktivit v ČR. Velmi také oceňuji ekumenický rozměr misijních aktivit BTM během předchozích 28 let.

Jak vidíš budoucnost BTM?

Osobně si myslím, že pokud zůstane BTM věrná svému misijnímu poslání, má před sebou úžasnou budoucnost. Sám Bůh

totiž nemá zalíbení ve smrti bezbožníka, ale chce, aby se všichni lidé k Němu v pokání obrátili – a někdo je musí oslovit. Boží zdroje (i finanční) – ty jsou neomezené. I když tištěné materiály pořád zůstanou, přece se zřejmě v souvislosti s rozvojem komunikačních technologií potřeba ne-

sení evangelia významně přesune i do virtuálního světa. Tam je možnost zprostředkovat evangelium nejen pomocí textů – a ty vzájemně propojit s jinými informačními zdroji, ale také pomocí obrazové dokumentace, videí a filmů.

Rozhovor připravil Jan Titěra

VÝHERCI KVÍZU V LETOŠNÍM ROCE

- Batelka Jiří, Kralice n/O (11 let)
- Domanická Klára, Plzeň (9 let)
- Floriánová Katrin, Praha (9 let)
- Holíková Neli, Fryšták (9 let)
- sourozenci Houdkovi, Karviná-Ráj (6, 7 a 9 let)
- Lekešová Helena, Těšov (14 let)
- Musilová Johanka, Šanov (7 let)
- Prachařová Rozálie, Kolín (8 let)
- Rusňák Daniel, Louny (10 let)
- sourozenci Chráskovi, Česká Třebová (7 a 9 let)
- Tomečková Karolína, Veselí n/M (9 let)
- Koktová Zuzana, Mokrý-Horákov (8 let)

Marie Rita Hlaváčková (7 let) – Utišení bouře

- Brzáková Anežka, Brno-Jundrov (11 let)
- Burešová Evička, Telecí (7 let)
- Dušek David, Mladá Vožice (8 let)
- Hájková Olga, Horoměřice (11 let)
- Helešic Vlastík, Břeclav (16 let)
- Hlaváčková Marie Rita, Nový Hrádek (7 let)
- Krampl Daniel, Nevoříce (7 let)
- Novákoví David a Jakub, Brno (11 a 9 let)
- Petras Matouš a Kryštof, Praha (11 a 10 let)
- Tomalovi Jonatánek a Natánek, Český Těšín (4 a 7 let)
- Vymazalovy Eliška a Sárinka, Těšany (8 a 7 let)
- Zatloukalovi Klárka a Antonín, Velký Týnec (10 a 7 let)
- Skupina 8 dětí z Milonic
- Skupina dětí z farnosti Strážnice.

Evička Burešová (7 let) – Samson

Obrazky dalších výherců jsou zveřejněny na facebooku BTM:
<https://www.facebook.com/brnenska.tiskova.misie>

DLOUHÁ CESTA K ODPUŠTĚNÍ

Kim Phuc je celosvětově známá jako „Napalm girl“ – dívka ze snímku, která utíká před bombovým útokem během války ve Vietnamu. Tato fotka byla nedávno zvolena nejikoničtějším snímkem všech dob. Kim vysvětluje, jak proměňující zkušeností může být odpuštění.

Bylo to 14 měsíců po útoku, co se poprvé spatřila na titulní novinové stránce. Byla zděšena, když viděla sebe samu, jak běží po cestě nahá, zoufalá, plačící.

Dnes je to velmi symbolický snímek a autor za něj získal Pulitzerovu cenu za výjimečný foto-dokument. Ale pro Kim ten obraz znamenal zahanbující invazi do soukromí. Až mnoho let poté se její pohled změnil. Dnes je s tímto obrázkem smířena a říká mu „velký dar“. Dokonce považuje fotografa za hrdinu. Co je příčinou tak významné změny jejího postoje?

Počítal jsem asi s hodinovým rozhovorem, ale brzy mi došlo, že to je málo k zachycení vši té hrůzy a zároveň radosti Kimina života. Po asi dvou a půl hodinovém telefonátu jsme uzavřeli náš hovor důkuvzdáním plným slz. Byl jsem naplněn nesmírnou úctou k tomu, jak Ježíš působil v životě Kim. Unikla ze spárů smrti, když ji zachránili po třech dnech, co ležela zraněná, hladová a prochladlá v nemocniční márnici. Doktoři nevěřili, že by mohla přežít. Napalm, který hoří při teplotě 2760°C (asi třicetkrát vyšší než vařící voda), rozpustil Kiminu kůži jako vosk. Byla ponechána bolesti, hrůze a pocitu, že není hodna lásky.

Kim vyrůstala ve vietnamské víře náboženství Cao Dai. Když však náhodou narazila na knihu Nového zákona, setkala se s Bohem. Věří, že za své zázračné uzdra-

vení vděčí jedině moci Pána Boha, který má moc činit zázraky.

Napalmové bomby byly shozeny poblíž tvého domova v jižním Vietnamu dne 8. června 1972 a ty jsi byla následkem útoku těžce popálena. Jak bys popsala tu děsivou chvíli?

Toho dne nám dětem dovolili hrát si uvnitř chrámu poblíž bombových krytů. Zrovna jsme obědvali a v tom nám vietnamští vojáci, kteří na nás dávali pozor, přikázali, abychom utíkali. Pamatuji si, jak jsem vyběhla na cestu a uviděla letadlo. Bylo jen kousek od nás, velmi blízko. Rychle se pohybovalo a slyšela jsem obrovský hluk. Když jsem se podívala nahoru, spatřila jsem čtyři dopadající bomby. Zavřela jsem oči a uslyšela ránu. Pak jsem je znovu otevřela. Všude byl oheň. Měla jsem ho po celém těle a mé oblečení shořelo. Na mé levé paži byly plameny, které jsem se snažila pravou rukou setřít. Byla jsem ochromena hrůzou a děsem. Stále mám v živé paměti své myšlenky: „Bože, jsem popálená, budu ošklivá a lidé se na mne budou dívat jinak.“ Vyběhla jsem z ohně a dohonila své bratry, ostatní děti a vojáky. Běželi jsme chvíli po dálnici, až jsem byla tak unavená, že už jsem dál běžet nemohla. Na cestě v dálce jsem uviděla lidi a křičela jsem: „Strašně to pálí!“ „Strašně to pálí!“ To byl moment, v němž byla pořízena tato fotografie. Jeden z vojáků mi podal trochu vody, abych se napila a chtěl mi pomoci tím, že poléval také mé popálené tělo. Bolestí jsem ztratila vědomí.

Co se stalo po tom, co jsi ztratila vědomí?

Nepamatuji si nic až do chvíle, kdy jsem se probírala v nemocnici. Nemám vůbec

žádné vzpomínky na to, co bylo mezi tím. Má rodina byla útokem rozdělena a trvalo tři dny, než mě našli. Bratr mne objevil, jak ležím v márnici. S mámou mě chtěli pohřbit, ale naštěstí potkali venku otce, který narazil na známého doktora a ten zjistil, že stále dýchám. Zavolali záchranu a odvezli mne na kliniku popálenin. Každé ráno mě zde sestry nořily do studené vody, aby mohly snadněji odřezávat kousky mé spálené kůže. Víím, že jsem obrovskou bolestí plakala a ztrácela vědomí.

Tvoje fotka, kterou pořídil fotograf Nick Ut, se rychle šířila světem. Kdy jsi ji poprvé spatřila?

Po 14 měsících mě konečně pustili domů z nemocnice. Táta vytáhl ten snímek ze šuplíku a podal mi ho. Nelbil se mi. Uviděla jsem se nahá, v agonii, zoufalá a plačící. Nikoho jsem se neprosila, aby něco takového fotil a navíc moji bratři, bratranci a sestřenice byli oblečení a já jediná byla nahá. Cítila jsem se tak velmi zahanbeně. Postupně jsem ale zjistila, že můj snímek má obrovský vliv na lidi po celém

světě. Ale v hloubi srdce jsem vše pochopila teprve tehdy, když jsme se stala matkou. Při pohledu na snímek mi došlo, že musím něco udělat. Nejen na ochranu mého vlastního dítěte, ale všech dětí na světě. Od té chvíle se pro mne ten obraz stal mocným darem a jsem za něj velmi vděčná. Děkuji za to, že „strejda Ut“ vše zachytil. Stal se mým hrdinou. Byl tam v tu chvíli a zdokumentoval moment z historie války ve Vietnamu. Jeho fotografie se snaží pokračovat v proměně světa. Věřím, že fotografové mají důležitý úkol – ukazovat pravdu prostřednictvím obrazů. Jsem vděčná za každého takového.

Jaké jsou tvé jizvy – tělesné i duševní?

Když jsem vyrůstala s jizvami na zádech, krku a paži, nedokázala jsem pochopit, proč se to stalo zrovna mně. Nenáviděla jsem je. Myslela jsem si, že nikdy nenajdu přítele, že se nevdam. Uvnitř jsem pociťovala hluboký smutek. Nejvíce jsem se trápila a plakala v období puberty. Jizvy jsem skrývala a bála jsem se, aby se o nich někdo nedozvěděl. Vzpomínám si na prv-

ní den po návratu z nemocnice, kdy jsem se setkala s kamarádkou. Mávla jsem na ni a chtěla si začít hrát, ale když si všimla mých jizev a toho, že jsem jiná, nechtěla se ke mně přiblížit. Znovu jsem zažila pocit, že si nezasloužím lásku. Zlomilo mi to srdce. Traumatizující vzpomínky mě mučily v děsivých nočních můrách. Lidé se mne stále dokola ptali, jak s tím mohu žít. Nyní už vím jak. Jen z milosti Boží.

Říkáš, že ty bomby tě přivedly ke Kristu. Jak se to stalo?

Byla jsem vychována v tradičním náboženství Cao Dai, ale díky těm bombám, jsem měla s vírou problém. Na mysli mi neustále vyvstávala otázka: „Proč zrovna já musím tolik trpět?“ anebo „Proč jsem raději nezemřela než tohle utrpení?“ Dospělí mi tvrdili, že v minulém životě jsem musela žít špatně, že jsem byla špatný člověk, a proto nyní musím tolik trpět.

Nikdo neměl tušení, jak bolestně jsem vše prožívala. Vrhla jsem se na studium medicíny a chtěla se stát lékařkou. Tento sen se mi ale nesplnil, protože školu zavřeli. Vše bylo najednou nesmírně obtížné. Jak s tím bojovat? Ocitla jsem se na dně. Bylo to v roce 1982 a já si přála zemřít. Věřila jsem, že kdybych zemřela, nemusela bych už nikdy víc trpět. Stále jsem v mysli řešila otázku, co je pravda a co je smysl mého života. Hledala jsem Boha. Pamatuji si, že jsem seděla venku na lavičce a křičela: „Bože, jsi opravdový?“ „Existuješ?“ „Prosím, pomoz mi!“ „Jestli jsi, potřebuji tě!“ „Potřebuji přítele, se kterým mohu mluvit a sdílet své břímě.“

Jednoho dne v knihovně v Saigonu jsem prošla všechny náboženské knihy. Byl mezi nimi i Nový zákon. Vzpomínám, že jsem si přečetla verš Jan 14, 6, kde Ježíš říká: „*Já jsem ta cesta, pravda i život*“. Nedomáhala jsem to pochopit a kladla jsem si spoustu otázek. Se sestrou jsme tehdy

žily v Saigonu. Můj nevlastní bratr měl bratrance, který byl křesťanem a přijel ho navštívit. Položila jsem mu řadu otázek, na které se snažil odpovědět. Pokoušel se mi vysvětlit, že Bůh je láska. Nesouhlasila jsem kvůli tomu všemu, co jsem protrpěla. Nakonec mě pozval do kostela. Jsem šťastná, že jsem jeho pozvání přijala. Znovu a znovu jsem se tam vracela, abych nasýtila svoji zvědavost.

Co pro tebe bylo bodem zlomu?

Stalo se to na Vánoce roku 1982, kdy nám pastor vysvětloval význam Vánoc – tehdy jsem dala svůj život Ježíši. Mluvil o tom, jak Ježíš umíral na kříži za naše viny, a že pokud přijmeme Ježíše za osobního zachránce, vstoupí do našeho srdce a dárkuje nám pokoj. V tu chvíli jsem věděla, že potřebuji tento vnitřní pokoj. Šla jsem k oltáři, otevřela své srdce a přijala Krista. Přestala jsem se modlit ke všem dřívějším bohům a věděla jsem, že jsem osvobozena. Pokračovala jsem v modlitbách, a čím víc jsem se modlila, tím víc pokoje jsem obdržela. Modlila jsem se za radost, moudrost a nejvíce ze všeho za odpuštění. V mém srdci bylo tolik zloby! I když jsem někdy prožívala pády, znovu jsem se modlila a prosila Boha o pomoc. Jako dítě jsem byla na špatném místě ve špatném čase, ale tehdy mě napadlo: „Nyní jsem na správném místě ve správném čase.“ Věděla jsem, že již mám v sobě sílu pomáhat lidem, protože jsem dokázala pochopit oběti tragédie. Postupně se všichni v mé rodině stali křesťany, za což jsem nesmírně vděčná. Viděli, jak se můj život změnil, jak v něm Bůh působil a jak je Bůh v mém životě reálný.

Dlouho ses trápila nad otázkou: „Proč zrovna já?“ Jak jsi ji vyřešila?

Věřím, že Bůh měl pro mne plán. Podíval se dolů a řekl si: „S tou malou holkou

jsem ještě neskončil a něco bych tu pro ni měl.“ Vše čím jsem si prošla – psychické, citové a duševní bolesti – mne přivedlo k porozumění trpícím.

Když jsem byla v Ugandě, navštívila jsem v jedné nemocnici oddělení popálenin. Připomnělo mi to bolest, kterou jsem si prošla. Plakala jsem a prosila Boha o sílu. Setkala jsem se s ženou, které manžel vychrsl do tváře kyselinu. Sestry se ji snažily krmit, ale ona je ignorovala, přála si zemřít. Neměla již žádnou naději. Věšla jsem dovnitř, abych se s ní seznámila. Rozhodla jsem se ukázat jí své jizvy a fotografii. Pak jsem jí vyprávěla svůj příběh a řekla jsem: „Podívejte, jak moc jsem byla popálená, velmi jsem trpěla, ale nyní jsem šťastná. Myslím, že rozumím vaší bolesti.“ Mluvila jsem na ni a modlila se. Ona však na nic nereagovala. Brzy jsem však dostala zprávu od ošetřující sestry, kde popisovala, jak krátce poté, co jsem odešla, žena vstala, začala chodit, usmívat se a souhlasila s tím, že musí jíst a pít. Měla jsem obrovskou radost z toho, že jsem darovala naději.

Kdybyste mohla mluvit s člověkem, který na vás shodil bombu, co byste mu řekla?

To je mým největším snem. Doposud nevím, kdo to udělal, kdo byl pilotem, který shodil bombu. V modlitbách doufám, že je naživu a jestli opravdu je, chtěla bych ho jednou obejmout. Ze srdce bych mu řekla: „Miluji vás. Modlím se za vás. Odpočívám vám.“ Je nutné, abychom ukazovali lásku, naději a odpuštění, protože to je to, co každý člověk potřebuje, nehleď na to, zda je bohatý, či chudý. Každá lidská bytost to potřebuje.

Jak se nyní cítíš při pohledu na své jizvy?

Vždy, když se jich dotknu, cítím vděk. Jizvy mi říkají, že Bůh je se mnou. Je to

Kim Phuc se stala symbolem hrůz vietnamské války. Kim Phuc studovala medicínu ve Vietnamu a na Kubě, kde se seznámila se svým budoucím manželem, rovněž studentem z Vietnamu. V roce 1982 se stala křesťankou. V roce 1992 emigrovala s manželem do Kanady. Má dva syny a v současnosti žije s manželem v městěčku Ajax poblíž Toronta. V roce 1997 založila nadaci, která dodnes úspěšně pomáhá dětským obětem válečného násilí na celém světě. Svůj příběh popsal v knize *Fire road* (Cesta ohněm), která byla přeložena do několika jazyků.

znamení, které si udělal na mém těle, aby mně znovu připomínal, že existuje. Miluji dotýkat se jich. Vedou mě k pokoře, lásce k lidem a uschopňují mě dělat práci, kterou dělám. Vrací mě v čase a já jsem znovu ta malá holčička, jen s tím rozdílem, že již necítím zlost a hněv. Pouze jdu znovu za Pánem a mluvím s ním. A čím více se modlím, tím více pokoje se rozprostře nad mým utrpením. Můj vztah k Bohu je díky těm jizvám více intimní. Bůh je mou vnitřní silou. Mé jizvy jsou zázrakem.

Přetištěno s dovolením z Premier Christianity.

PROF. WERNER GITT pro Brněnskou tiskovou misii

Dokončení z minulého čísla.

Ve své práci pro Pána Boha jste vyvinul obrovské mezinárodní úsilí. Existuje něco, po čem ještě v tomto povolání toužíte?

Byla to Boží milost, že jsem evangelium o Ježíši Kristu směl zvěstovat na všech pěti kontinentech. Kromě toho byly moje knihy a traktáty přeloženy do mnoha jazyků. Za všechny tyto možnosti mohu být našemu Pánu jen hluboce vděčen. Nyní je mojí snahou, abych pro šíření evangelia ještě více využíval internet. Nová etapa světového zvěstování začala přes kanál YouTube. Poprvé je možné slyšet evangelium a číst Bibli z mobilního telefonu. To je možné dokonce v zemích, kde je ze strany státu jakékoli zvěstování přísně zakázáno a kde jsou křesťané pronásledováni. Před našimi vlastníma očima se tak naplňuje Ježíšovo slovo z Matouše 24,14: „*A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec.*“

Je jednota církví v Evropě důležitá? Hraje přitom Evropská unie nějakou roli?

Podle mého pohledu se nejedná o organizační jednotu církví, nýbrž o to, aby lidem zvěstovaly Bohem poslané spase-ní v Ježíši Kristu. Když to církve budou dělat, budou duchovně jednotné, a to je mnohem důležitější než nějaká lid-mi vytvořená organizace. V zemích EU žel pozorujeme znatelný odklon zájmu o evangelium.

Které téma, je obtížné zpracovat?

Sám pro sebe jsem se rozhodl pro to, že počet témat omezím, aby se nerozptyloval. K těžišti mé práce patří otázky stvoření a odmítání evoluce, materialismu a ateismu. Na srdci mi leží především evangelizační témata, která jsou vhodná k tomu, aby lidé byli pozváni k Ježíši a tím do nebe. V těchto oblastech se cítím jako doma, a proto je nevímám jako obtížná.

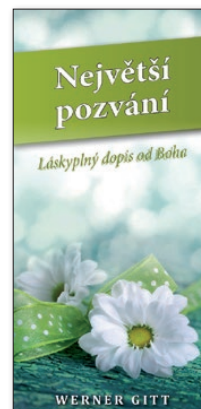
Na jakém tématu nyní pracujete?

Před nějakým časem jsem napsal knihu „Nebe – místo i pro tebe.“ Tato kniha objasňuje krásu nebe a vysvětluje podmínku, jak je možné se tam dostat, totiž skrze víru v Ježíšovu oběť na kříži. Tato knížka kapesního formátu je teď k dispozici ve 20 jazycích – rovněž v češtině! Dalších deset jazyků je ve fázi překladu.

Na závěr bychom se Vás chtěli zeptat, zda je pro křesťany důležité zabývat se také ekologickými tématy.

Existuje pěkné přísloví „Ševče, drž se svého kopyta“, tj. dělej svoji práci a nestarej se o věci, které se tě netýkají. V Německu vidím, že se církve zaměstnávají všemi myslitelnými problémy světa, jako např. atomovými zbraněmi, odzbrojením, otázkami klimatu a zdrojů energie. Je odstrašující pozorovat, jak se pastoři a biskupové k těmto tématům vyjadřují, ačkoli jim k tak komplexním otázkám chybí potřebná znalost věcí. Evangelium přitom často nejen přichází zkrátka, ale úplně chybí. To je závažná tragika dnešní doby.

*Ptala se Markéta Bajerová,
Přeložil: Ing. Josef Potoček*

Největší pozvání
(MT54)

Co má koronavirus společného s Bohem?

Proč jako vědec věřím Bibli
(OT16)

Člověk – geniální konstrukce?
(MT55)

BTM vydala tři texty Wernera Gitta. Prostřednictvím našich internetových stránek si již nyní můžete objednat další leták:

Rozhovor s Ing. Josefem Potočkem

Josefe, máš můj obdiv pro vytrvalý překlad díla prof. Gitta. Jak jste se našli?

Koncem osmdesátých let – ještě za minulého režimu – se mi dostala do rukou kniha *Am Anfang war die Information* (Na začátku byla informace). Byl to sborník příspěvků skupiny věřících vědců, kteří – každý z hlediska svého oboru – zaujímal kritické stanovisko k evoluční teorii. Editorem sborníku byl německý informatik prof. Werner Gitt, který měl ve sborníku příspěvek o významu informace v biologii. To mne zaujalo, napsal jsem mu a navázali jsme kontakt. Hned na začátku mi nabídl, abych přeložil dvě jeho knížky (v češtině se pak jmenovaly *Kdyby zvířata mohla mluvit* a *Otázky, které jsou kladeny vždy znovu*), a potom

už naše spolupráce pokračovala. Výsledkem jsou překlady asi deseti jeho knih a celé řady traktátů, vše zaměřeno evangelizačně, a částečně také na otázky stvoření. Ta spolupráce stále trvá a velice mne těší zájem o prof. Gitta i ze strany BTM.

Můžeš nám představit svou novou knihu *Mýtus evoluce*?

Tak především, u tématu evoluce nejde o spor mezi vědou a vírou, jak si někteří myslí, nýbrž o dvojí pohled na svět – sekulárního naturalismu a biblického teismu. U naturalismu se jedná o pohled bez Boha, teismus vychází z principu stvoření, a to je zásadní rozdíl. Téma má i faktický rozměr (tam se jedná o pozná-

ní přírody), určující je ale rozměr ideologický, kde rozhoduje světónázor, osobní postoj každého člověka. Tím je dáno, že se nacházíme v situaci volby – a kniha to posuzuje z hlediska biblického teismu, s přihlédnutím k aktuálnímu stavu diskuse ve světě.

Z toho faktického hlediska se jedná o tři věci. (1) Je nepochybné, že určité změny jsou v živé přírodě možné – to je prastará lidská zkušenost (různá plemena skotu, rasy psů, odrůdy rostlin). Tyto změny (mikroevoluce) mají ale své limity. „Z krávy koně prostě neuděláte“, jak to vyjádřil jeden biolog. Rozšíření do konceptu makroevoluce – na vysvětlení vzniku celé živé přírody – nemá empirický základ, je to jen hypotéza, domněnka. (2) Za druhé se jedná o to, že život má informační základ. Je to podobné jako v našem každodenním životě: Každý dům má svého stavitele, každá kniha nebo hudební dílo má svého autora. Stejně je tomu se živou přírodou. Existence genetického kódu, objeveného 100 let po Darwinovi, znamená, že zde musí být nějaký původce, podle křesťanského pohledu tedy Bůh jako Stvořitel. Řád nikdy nevznikne z chaosu sám od sebe, to je vždy výsledkem plánu, záměru, působení inteligence. (3) S tím úzce souvisí ta třetí věc, a to je neuvěřitelná složitost živých struktur. V samotném základu jsou procesy na úrovni molekul, následuje vznik tkání a orgánů, výsledkem je fungující organismus. To vše je informačně řízeno, funkčně provázáno a organizováno v čase. To nemůže být výsledkem slepé hry evolučních sil, které nesledují žádný cíl.

*S Josefem Potočkem rozmlouval
Jaroslav Bajer*

Josef Potoček „MÝTUS EVOLUCE“
Co je základem našeho života:
evoluce, nebo stvoření?

Kniha je určena pro věřící i nevěřící, laickou i odbornou veřejnost. Je pro všechny čtenáře, kteří se nespokojí s konvencemi a chtějí se rozhodovat podle pravdy, a to v případě, kdy musí přiznat, že „nevíme“. Zatímco v minulosti to byla církev, která bránila přemýšlet o realitě ověřené experimenty, v současnosti se v případě evoluce setkáváme s pravým opakem. Vžitě sekulární názory jsou prý tak přesvědčivé, že zabývat se jejich odůvodněním je vnímáno jako nadbytečné. Nebo to tak není?

Knihu „**Mýtus evoluce**“ si můžete objednat také na internetu www.btm.cz
Formát: A5, 160 stran cena 199 Kč
Obj.kód K98

STÝ DOPIS OD VÁCLAVA

Jak se to může stát? Zkrátka s Václavem, který je ve vězení, si píšeme již devět let. Celou dobu vedeme čilou korespondenci. Má pěkné písmo a píše bez chyby. Byl dlouho na samotce, kde četl Bibli. Velice jej zaujala a postupně uvěřil v Boha. U nich doma

se o Bohu nemluví, spíše se věřícím lidem posmívali. Jen babička, kterou měl velice rád, byla věřící. V dopisech si nestěžuje, nenaříká, i když je často nemocný. Trápí jej zuby, kýla a má další problémy. Navíc není lehké vyjít se spoluvězni, kteří jsou našťvaní na svůj životní úděl vězně.

O Václavovi se dozvěděl jeden novinář. Vyřídil si povolení, aby mohl Václava ve vězení navštěvovat, a to za účelem zveřejnění jeho příběhu. Chtěl veřejnosti ukázat, jak se obyčejný člověk může stát vrahem a jaký je život ve vězení. Václavovi reportáž přinesla jen zhoršení situace, jelikož spoluvězni mu začali přezdívat „otcovrahu“ a začali se mu posmívat, že věří v Boha.

CESTA DO PEKEL

Václavův otec byl automechanik, a tak s ním Václav trávil již od dětství hodně času v jeho dílně. Vystudoval průmyslovku a maminka si velice přála, aby šel na vysokou školu. Václav se však nejlépe cítil s ot-

cem v dílně. Časem zjistil, že součástky do zahraničních vozů kupuje otec od zlodějů aut. Tak se o toto černé řemeslo také pokusil a ono se mu dařilo. Z dopisu: „*Tatínek mě chválil, když jsem z Německa vozil auta na součástky. Žil jsem v tom prostředí, tak mě jako mladého kluka nenapadlo, že toto je cesta do pekla.*“

HLEDÁNÍ POMOCI

Mezitím začal s kamarády chodit do hospody, kde často přebíral. Doma se moc dobře necítil, protože tam docházelo k prudkým hádkám. Začal mít psychické problémy, úzkosti a deprese. Napadlo ho, že by to měl někomu říct. Zajel si do města, kde zazvonil na faře. Domníval se: „*Farář je přece od toho, aby vyslechl člověka a poradil mu.*“ Farář sice vyšel, ale nebyl vůbec přívětivý. Zeptal se: „*Jsi věřící?*“ „*Zatím ne.*“ Dveře fary se zavřely a zklamaný Václav odešel. Naděje na lidskou pomoc zhasla.

Jednou se vrátil z hospody a viděl, jak otec křičí a strká do babičky a chce peníze. Vjel do něj vztek a zbraň, kterou měl na-

chystanou jako sebevražednou pro sebe, obrátil proti otci. Ve vězení je skoro dvacet let, a přesto se mu po otci stýská.

SLUŽBA VĚZŇŮM

Jednou napsal: „Když jsem se odhodlal napsat do BTM, netušil jsem, jak mi kontakt s BTM změní a obohatí život. Jednak mi letáčky odpovídaly na spoustu mých otázek, jednak poznávám víc a víc Ježíše. A také letáčky s modlitbou nabízím spoluvězňům, kteří potřebují povzbudit. Utrpení je tady mnoho. V poslední době na skupinové terapii jsem byl vyzván,

abych řekl, co mně dává víra v Boha. Je to úžasná příležitost ke svědectví, za kterou jsem vděčný.“

Na závěr dopisu Václav vždy napíše větu: „Pán Ježíš mi pomáhá, dává myšlenky a vede mě. S Ježíšem to zvládnou, to vím.“ Ve vězení pracuje jako skladník a vedoucí ho chválí, že ve skladu oblečení a jiných věcí souhlasí vše se seznamy, což už dávno nebylo.

Líba Ranšová

★
Ježíš řekl: „Kdo ke mně přijde, toho neodmítnu...“

NOVINKA!

TIP NA ORIGINÁLNÍ DÁREK K VÁNOCŮM

PÁNSKÉ PONOŽKY S ORIGINÁLNÍ VISAČKOU „KRÁČEJ S BOHEM“

Ponožky ze 100% česané bavlny s jemným lemem. Vyrobené v ČR.

Velikosti

(objednávejte dle kódu):

FUS78 – velikost (7–8)

FUS910 – velikost (9–10)

FUS1112 – velikost (11–12)

Ponožky nabízíme
v černé a šedé barvě.

Kč
49,-

Rozhovor s vedoucím internetového misijního projektu **HledamBoha.cz** Honzou Heřmanským o talk show „OMG“.

O čem bude talk show OMG?

Talk show **OMG** („Oh My God“) vtipně a provokativně rozebírá životní i duchovní otázky – jak se známými hosty ze sekulárního prostředí, tak i s méně známými hosty z církevního prostředí. Show moderuje mladá moderátorka a slammerka Ellen Makumbirofa.

Talk show OMG bude možné na TV Seznam sledovat od 10. 10. 2020. Talk show pro nás natáčí studio Bumerang Film pod taktovkou režiséra Jonáše Vacka. První série bude mít 10 dílů a v roce 2021 by na ni měla navázat série číslo dva.

Pro koho je určená? Co je jejím záměrem?

Talk show je tvořená s ohledem na lidi, kteří o křesťanství vědí minimum, ale věříme, že bude zajímavá i pro křesťany.

Hlavní záměr talk show je bořit předsudky o křesťanství a víře. Zaprvé tím, že otevírá duchovní témata se známými osobnostmi. A zadruhé také tím, že představíme pestrou paletu hostů z křesťanského světa. Jde nám především o to vyvolat na daná témata diskuzi. Naší ambicí

není dávat správné odpovědi, ale naopak otázky „vyprovokovat“.

Na jaké hosty se můžeme těšit?

Mezi hosty pořadu bude patřit například Daniela Drtinová, Jiří Strach, David Vávra nebo třeba Kazma. Pro více detailů o hostech a blížících se pořadech sledujte náš Facebook. A od 10. října také TV Seznam.

Hosté talk show režisér Jiří Strach řádl a kněz Zbigniew Czendlik s režisérem Jonášem Vackem

NOVINKA

**VYCHÁZÍ
NA KONCI
LISTOPADU**

Táta a máma patří k sobě

*J*ednej v manželství s úctou ke druhému a děkuj Bohu za tento krásný dar. Přemýšlej o tom! Manželství přináší radost až do stáří. Manželství poskytuje bezpečí a vytváří zdravou rodinu a zdravá rodina vytváří zdravý národ.

Poutavá knížka pro děti s moudrým poselstvím zralé dospělosti. Autorka čerpá z Božího slova i své životní zkušenosti způsobem, který může dětem pomoci pochopit krásu dobrého manželství i zdroje bolesti, s nimiž se setkávají, a být jim motivací k tomu, aby s Boží pomocí usilovaly o ideál.

**Prezentace
knihy**

REAKCE NA KNIHU: *Táta a máma patří k sobě* – to je nejen název této knížky, ale hluboká a krásná pravda. A že to dnes někdo zpochybňuje? V pohádce Císařovy nové šaty všichni vědí, že císař je nahý. Ale strachy mlčí. Jen to malé dítě křičí: „Vždyť je nahý!“ My mlčet nesmíme, už kvůli dnešním dětem a zítřejším tátům a mámám. Věřím, že tato knížka nám v tom může být nápomocna.

MUDr. Jiří Korda, farář,
koordinátor Modliteb za nejmenší, hnutiprozivot.cz

Formát 21 × 21cm, 48 stran, pevná vazba. Cena 179,- Kč

BTM připravila knihu, která je určena nejmenším čtenářům. Chtěli bychom vás požádat o **příspěvek na vydání knihy**, který je možný zasílat pod variabilním symbolem 999, na číslo účtu: **2901805366/2010** Kniha je důležitá nejen pro děti, ale i pro nás dospělé. Jistě se stane příspěvkem do celospolečenské diskuse na téma rodina a manželství.

Zpravodaj Brněnské tiskové misie vychází 4 × ročně. Toto číslo vyšlo v říjnu 2020
Smetanova 9, 602 00 BRNO • tel: 771 113 576 • e-mail: btm@btm.cz • www.btm.cz

Dary na provoz misie můžete zasílat na náš účet číslo 2901805366/2010

Všem dárcům předem velmi děkujeme.